



The Holy See

PODRÓŻ APOSTOLSKA
JEGO ŚWIĄTOBLIWOŚCI BENEDYKTA XVI
DO LIBANU

Podpisanie adhortacji apostolskiej

Bazylika św. Pawła - HARISSA
(14 września 2012 r.)

[Video]

Panie Prezydencie Republiki, Wielce Błogosławiony, czcigodni Patriarchowie, drodzy Bracia w biskupstwie i Członkowie Rady Specjalnej Synodu Biskupów poświęconego Bliskiemu Wschodowi, szanowni Przedstawiciele wyznań religijnych, świata kultury i społeczeństwa, drodzy Bracia i Siostry w Chrystusie, drodzy Przyjaciele!

Jestem wdzięczny patriarsze Grzegorzowi Lahamowi za słowa powitania, a także sekretarzowi generalnemu Synodu Biskupów abpowi Nikoli Eteroviciowi za wprowadzenie. Serdeczne słowa powitania kieruję do patriarchów, do wszystkich biskupów obrządków wschodnich i łacińskiego, zgromadzonych w tej pięknej katedrze św. Pawła, oraz członków Rady Specjalnej Synodu Biskupów poświęconego Bliskiemu Wschodowi. Cieszy mnie również obecność delegacji prawosławnej, muzułmańskiej i druzyskiej, jak również przedstawicieli świata kultury i społeczeństwa. Szczęśliwe współistnienie islamu i chrześcijaństwa, dwóch religii, które przyczyniły się do stworzenia wielkich kultur, stanowi o specyfice życia społecznego, politycznego i religijnego w Libanie. Można tylko się cieszyć z tej rzeczywistości, którą koniecznie trzeba wspierać. Zawieram to pragnienie przywódcom religijnym waszego kraju. Serdecznie pozdrawiam goszczącą mnie drogą wspólnotę greckomelchicką. Wasza obecność uświetnia uroczyste podpisanie posynodalnej adhortacji apostolskiej *Ecclesia in Medio Oriente* i zaświadcza, że ten dokument, skierowany do Kościoła powszechnego, ma szczególne znaczenie dla całego Bliskiego Wschodu.

To opatrnościowe, że dzieje się to właśnie w dniu święta Podwyższenia Świętego Krzyża, które

zaczęto obchodzić na Wschodzie w 335 r., po poświęceniu bazyliki Zmartwychwstania Pańskiego, zbudowanej na Golgocie i grobie Naszego Pana przez cesarza Konstantyna Wielkiego, którego czcicie jako świętego. Za miesiąc obchodzona będzie 1700. rocznica wizji, jaką miał w symbolicznej nocy swej niewiary — widział świecący chrystogram w kształcie krzyża i słyszał głos, który do niego mówił: «Pod tym znakiem zwyciężysz». Później Konstantyn podpisał edykt mediolański i nazwał swoim imieniem Konstantynopol. Sądzę, że posynodalną adhortację można odczytywać i interpretować w świetle święta Podwyższenia Świętego Krzyża, a zwłaszcza w świetle chrystogramu, X (chi) i P (rho), pierwszych dwóch liter słowa χριστός [Chrystus]. Takie odczytanie prowadzi do prawdziwego odkrycia tożsamości ochrzczonego i Kościoła, a jednocześnie stanowi jakby wezwanie do świadectwa w jedności i poprzez jedność. Czyż jedność i świadectwo chrześcijańskie nie są oparte na misterium paschalnym, na ukrzyżowaniu, na śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa? Czyż nie w tym znajdują swe pełne urzeczywistnienie? Istnieje nierozwalna więź między krzyżem a zmartwychwstaniem, o której chrześcijanin nie może zapominać. Bez tej więzi podwyższanie krzyża oznaczałoby, że usprawiedliwiamy cierpienie i śmierć, widząc w nich jedynie nieunikniony kres. Dla chrześcijanina podwyższenie krzyża oznacza, że bierze udział w całej bezwarunkowej miłości Boga do człowieka. To akt wiary! Podwyższyć krzyż w świetle zmartwychwstania znaczy pragnąć przeżywać i ukazywać całokształt tej miłości. To akt miłości! Podwyższenie krzyża prowadzi do tego, że człowiek stara się być posłańcem braterskiej i kościelnej jedności, źródła prawdziwego chrześcijańskiego świadectwa. To akt nadziei!

Pochylając się nad obecną sytuacją Kościołów na Bliskim Wschodzie, ojcowie synodalni mogli rozważać radości i cierpienia, lęki i nadzieje uczniów Chrystusa żyjących na tym obszarze. A tym samym cały Kościół mógł usłyszeć pełne niepokoju wołanie i dostrzec zrozpaczone spojrzenie tak wielu mężczyzn i kobiet, którzy znajdują się w sytuacjach po ludzku i materialnie trudnych, przeżywają silne napięcia w lęku i niepewności i chcą iść za Chrystusem — Tym, który nadaje ich życiu sens — ale często jest im to uniemożliwiane. Dlatego chciałem, aby osnową tego dokumentu był Pierwszy List św. Piotra. Jednocześnie Kościół mógł podziwiać to, co w Kościołach tych ziem jest piękne i szlachetne. Czyż można nie dziękować nieustannie Bogu za was wszystkich (por. 1 Tes 1, 2; pierwsza część adhortacji posynodalnej), drodzy chrześcijanie Bliskiego Wschodu! Czyż można nie uwielbiać Go za waszą odwagę w wierze? Czyż można Mu nie dziękować za płomień Jego nieskończonej miłości, który wciąż podsycacie, by był żywy i płonął w tych miejscach, które jako pierwsze przyjęły Jego wcielonego Syna? Czyż można nie opiewać Go z wdzięcznością za żywą komunie kościelną i braterską, za ludzką solidarność, nieustannie okazywaną wszystkim dzieciom Bożym?

Ecclesia in Medio Oriente pozwala przemyśleć terażniejszość, aby patrzeć w przyszłość oczyma samego Chrystusa. Poprzez wskazania biblijne i duszpasterskie, przez zachętę do duchowego i eklezjalnego pogłębiania, przez zalecaną odnowę katechetyczną i liturgiczną, przez wezwania do dialogu pragnie ona wytyczyć drogę do odnalezienia tego, co najistotniejsze: *sequela Christi* [pójście za Chrystusem] w kontekście trudnym, a niekiedy bolesnym, w kontekście, w którym

mogłaby się zrodzić pokusa ignorowania chwalebego krzyża lub zapomnienia o nim. Właśnie teraz trzeba świętować zwycięstwo miłości nad nienawiścią, przebaczenia nad zemstą, służby nad dominacją, pokory nad pychą, jedności nad podziałami. W świetle dzisiejszego święta i z myślą o owocnym wprowadzaniu w życie adhortacji zachęcam was wszystkich, abyście się nie lękali, zachęcam was do trwania w prawdzie i kultywowania czystości wiary. Taki jest język chwalebego krzyża! Takie jest szaleństwo krzyża: jest nim umiejętność przekształcania naszych cierpień w wołanie miłości do Boga i miłosierdzie dla bliźniego; jest nim również umiejętność przekształcania istot zaatakowanych i zranionych w swej wierze i tożsamości w naczynia gliniane, gotowe, by je napełniła obfitość Bożych darów, cenniejszych niż złoto (por. 2 Kor 4, 7-18). Nie jest to język czysto alegoryczny, lecz pilne wezwanie do podjęcia konkretnych działań, które upodabniają coraz bardziej do Chrystusa, działań pomagających różnym Kościołom odzwierciedlać piękno pierwszej wspólnoty wierzących (por. Dz 2, 41-47; druga część adhortacji); działań podobnych do inicjatyw cesarza Konstantyna, który potrafił dawać świadectwo i uwolnić chrześcijan od dyskryminacji, aby im pozwolić publicznie i swobodnie żyć swoją wiarą w Chrystusa ukrzyżowanego, który umarł i zmartwychwstał dla zbawienia wszystkich.

Ecclesia in Medio Oriente zawiera elementy, które mogą pomóc w dokonaniu indywidualnego i wspólnotowego rachunku sumienia, w obiektywnej ocenie zaangażowania i pragnienia świętości każdego ucznia Chrystusa. Adhortacja otwiera na prawdziwy dialog międzyreligijny, oparty na wierze w jednego Boga i Stwórcę. Pragnie się też ona przyczynić do rozwoju ekumenizmu pełnego zapału ludzkiego, duchowego i charytatywnego, w prawdzie i ewangelicznej miłości, czerpiącego swą moc z przykazania zmartwychwstałego Chrystusa: «Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (Mt 28, 19-20).

We wszystkich swych partiach adhortacja pragnie dopomóc każdemu uczniowi Pana żyć w pełni i rzeczywiście przekazywać to, kim stał się przez chrzest: synem Światła, istotą oświeconą przez Boga, nową pochodnią w niepokojącej ciemności świata, ażeby ciemności zajaśniały światłem (por. J 1, 4-5 i 2 Kor 4, 1-6). Dokument ten pragnie się przyczynić do oczyszczenia wiary z tego wszystkiego, co ją oszpeca, z tego wszystkiego, co może przesłaniać blask światłości Chrystusa. Komunia jest więc prawdziwym przyłgnięciem do Chrystusa, a świadectwo jest promieniowaniem misterium paschalnego, które nadaje pełny sens chwalebnemu krzyżowi. Naśladujemy i «głosimy Chrystusa ukrzyżowanego, który jest (...) mocą Bożą i mądrością Bożą» (1 Kor 1, 23-24; por. trzecia część adhortacji).

«Nie bój się, mała trzódko» (Łk 12, 32) i pamiętaj o obietnicy danej Konstantynowi: «Pod tym znakiem zwyciężysz!» Nie lękajcie się, Kościoły Bliskiego Wschodu, bo Pan jest naprawdę z wami aż do skończenia świata! Nie lękajcie się, bo Kościół powszechny otacza was swą ludzką i duchową bliskością! W tym właśnie duchu nadziei i zachęty do bycia aktywnymi wyznawcami wiary poprzez komunie i świadectwo przekażę w niedzielę posynodalną adhortację *Ecclesia in*

Medio Oriente moim czcigodnym braciom patriarchom, arcybiskupom i biskupom, wszystkim kapłanom, diakonom, zakonnikom i zakonnicom, seminarzystom oraz wiernym świeckim. «Odwagi» (J 16, 33)! Za wstawiennictwem Maryi Panny, *Theotókos*, z wielką miłością proszę o obfite Boże dary dla was wszystkich! Niech Bóg obdarzy wszystkie narody Bliskiego Wschodu życiem w pokoju, braterstwie i wolności religijnej! ! مَكَّعِي مَجُّب رَلْا كِرَابُّيَلْ [Niech Bóg błogosławi was wszystkich]! Dziękuję.

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana